

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

's Morgens om half twaalf had hij met zijn cliënt afgesproken in 's lands nationale eetfabriek aan de snelweg. Een uur voorbespreking, een uur rijden en dan kijken of met wederpartij een rechte voor te ploegen zou zijn. Na de uit-smijter gingen ze in twee auto's op pad. Zijn cliënt, een naar hij veel later pas echt begreep gerenommeerd ontwerper van meubels, was in zee gegaan met een voor hem onbekende fabrikant. Het project was blijven steken in goede bedoelingen en X had de fabrikant de pin op de neus gezet door een fatale datum te noemen waarop de meubellijn 'klaar' diende te zijn. Dat moment was nog twee dagen gaans en in een ultieme poging de zaak te regelen was de bespreking belegd bij W.P. thuis, in een dorpje vlak bij de middelgrote stad B.

X boog licht naar voren, monsterde in de binnenspiegel zijn mondhoeken op mogelijk achtergebleven eierdooier en liet een klein boertje ontsnappen. Iets te schielijk gegeten.

Cliënt wist de weg en X volgde braaf, behalve in de door Rijkswaterstaat aangelegde Tarzan-bocht waar hij zijn cliënt jongensachtig links voorbijstevende.

W.P. woonde niet onaardig in een onder architectuur gebouwde villa op een verhoging in het landschap en keek uit over weilanden van Natuurmonumenten. Bij het aanbellen sloeg een hond aan en bij het binnengaan werd hij besprongen door een keffertje dat enthousiast tegen zijn broekspijpen begon te rijden. Partijen stelden zich voor en ze namen plaats in de woonkamer die uitzag op de voornoemde weilanden.

Zijn cliënt zweeg en X deed een manhaftige poging het ijs te breken door te reppen over de prachtige ligging en fraaie architectuur. Vrouw des huizes bracht thee en nam plaats in het stoeltje naast hem.

Hij haalde eens diep adem en deed de aftrap. Meteen schopte hij, om in stijl te blijven, in het gras, want keffertje Willy, of Billy of soort-

gelijke malle naam, kreeg het wild, slingerde een nog niet eens zo versleten sportschoen met zijn bek heen en weer, sprong op zijn schoot en duwde een slijmerige snuit in zijn gezicht. 'WILLY AF' werd geschreeuwd. Een nieuwe poging van X om de draad op te pakken werd onderbroken door het lawaai waarmee de hond een stuk bot op de plavuizen liet stuiteren en

toen X eindelijk zijn verhaal kon doen was de lol er helemaal van af.

Partijen zelf ruimden nog oud zeer uit de weg en X gaf ze daar maar de gelegenheid toe (die Harvard-methode waar hij tegenwoordig zoveel van hoorde zou daar niet veel van afwijken) terwijl hij het interieur verder in zich opnam. Smaakvol, zeker. Strakke zwarte schouw van leesteenplaten, zwartleren halfronde stoeltjes, een stijlvolle zwartstoffen bank. Over en weer werden ze het niet eens. De voorstellen van X werden van tafel geveegd. 'De chemie tussen u beiden', concludeerde hij na anderhalf uur bekvechten, 'is niet helemaal je ware.' Daar was eenieder het mee eens.

Zijn cliënt ging nog even mee de fabriek in om te kijken wat er nu uiteindelijk van zijn tekeningen geworden was. X nam afscheid. Buitengekomen overwoog hij dat er die dag wel voldoende declareerbare uren waren geschreven en besloot door te rijden naar zijn ouders, nog slechts zo'n vijfendertig kilometer verderop. Die keken ervan op. Zoonlief in pak op de thee. Na een uurtje werd hij onrustig en stooft hij weer calvinistisch terug naar kantoor. De bon van de waakzame politie volgde een paar weken later.

n

